

Rose

Dear Benjamin

디어 벤자민

เดียร์เบนจามิน

1

ทดลองอ่าน

ID

เขียน

PJY

แปล

การอ่านดีคือการที่หนังสือ

คำนำสำนักพิมพ์

คนเรายังมีความลับในอดีตที่ไม่อยากให้ใครรู้...

ฟิลิกซ์ พ่อค้าอาวุธชื่อดัง บังเอิญเข้ามาในร้านดอกไม้เล็กๆ ของไอแซค แม้ปากจะป่นว่าฟลอริสต์คนนี้จัดดอกไม้ไม่ได้เรื่อง แต่ก็ยอมจ่ายค่าดอกไม้แพงกว่าปกติเพื่อหาเรื่องจับเจ้าของร้าน

ทว่าความเย็นชาของไอแซคก็ทำให้คนตามจับแทบหมดหวัง มิหนำซ้ำยังพ่นเคื่องที่เห็นข้อความ Dear Benjamin. บนการ์ดและจดหมายบ่อยครั้ง ทำให้อยากรู้จิตใจแทบขาดว่าเบนจามินที่ไอแซคให้ความสำคัญขนาดนั้นคือใครกันแน่

เนื้อหาเล่มนี้อ่านเพลินจนวางไม่ลง มีหลายปมชวนให้สงสัย หากอยากรู้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไร โปรดพลิกหน้าถัดไปเพื่อหาคำตอบกันนะคะ

Rose

จากใจผู้แปล

ความบังเอิญมักจะเป็นจุดเริ่มต้นหลาย ๆ ความสัมพันธ์ บ้างว่าไม่มีอะไรบังเอิญหรอกในโลกใบนี้ เพราะทุกอย่างถูกฟ้าลิขิตเอาไว้แล้ว ส่งผลให้คนที่อยู่คนละซอกมุมของโลกถูกเหวี่ยงเข้ามาหากันและได้ทำความรู้จักกัน ไม่ว่าจะจุดเริ่มต้นจะเป็นความบังเอิญหรือชะตาฟ้าลิขิต แต่เมื่อได้ผูกสัมพันธ์กันจนเป็นคู่กันแล้ว ย่อมไม่แคล้วคลาดจากกัน แม้จะหนีไปจนสุดหล้าหรือเปลี่ยนแปลงตนเองเช่นไร สุดท้ายแล้ว เมื่อเป็นคู่กันย่อมตามหากันเจอในที่สุดเช่นฟิลิซและไอแซค

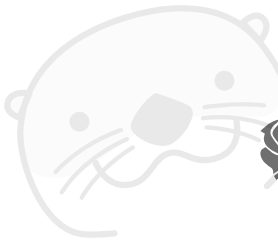
เมื่อฟิลิซ พ่อค้าอาวุธบิกเบ้มของโลกมาสะดุดเข้ากับเสน่ห์ของไอแซค เจ้าของร้านดอกไม้แสนเย็นชา ปฏิบัติการพิชิตหัวใจจึงเริ่มต้นขึ้น แต่เขาไม่เคยรู้ตัวเลยว่าพวกเขาเคยรู้จักและผูกพันกันอย่างลึกซึ้งมาก่อน แถมเบื้องหลังความสัมพันธ์ของพวกเขา นั้น เต็มไปด้วยเบื้องลึกเบื้องหลังที่ ลึกลับและซับซ้อนจนใครก็คาดไม่ถึงแม้แต่เจ้าตัวเอง นี่แหละเสน่ห์ของ *Dear Benjamin* ที่จะทำให้หยุดอ่านไม่ได้จนกว่าเรื่องราวจะจบลงอย่าง สมบูรณ์แบบจริง ๆ

หวังว่าทุกคนจะสนุกไปกับเรื่องนี้เหมือนกัน

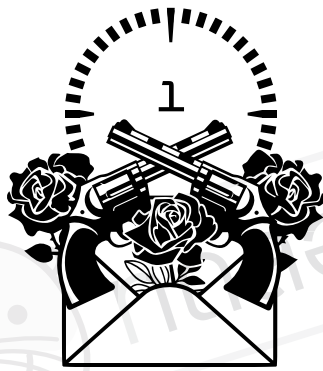
PJY

นิยายเรื่องนี้เป็นแนวโอเมก้าเวิร์ล มีเนื้อหาเรื่องเพศชัดเจน
บุคคล สถานที่ และองค์ประกอบที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Prologue

“แฮก แฮก แฮก”

ลมหายใจเป็นไอขาวฟุ้ง ชายหนุ่มมึนงงอยู่ท่ามกลางความมืด เหนือหยด
ลงมาจากปลายคาง แม้ว่าเสื้อเชิ้ตที่สวมอยู่จะเปียกชุ่มไปทั้งตัว แต่เขาก็
ไม่สามารถหยุดฝีเท้าลงได้

ตูม ตูม! เสียงระเบิดดังขึ้นจากที่ไกลอย่างต่อเนื่อง ทำให้สถานการณ์
ตอนนี้สับสนอลหม่านไปหมด ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อาจสนใจเสียงที่ดังกึกก้อง
กัมปนาทนี้ได้ เพราะปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้นกับร่างกายของเขานั้นเร่งด่วน
ยิ่งกว่า

ໄຫວໄຫວ ທ່າມກ່ອນຕ້ອງມາເປັນຕອນນີ້ດ້ວຍ!

ขณะที่กำลังวิ่งด้วยความเร่งรีบ ริมน้ำปากแห้งผากก็สับถาดหยาบออกมา
พร้อมกับร่างกายที่ร้อนผ่าว ไม่รู้เพราะอะไร ความร้อนรุ่มที่ไม่เคยเกิดขึ้น
ตลอดยี่สิบเจ็ดปีถึงพุ่งสูงในตอนนี้อยู่ ขณะที่วิ่งอยู่ในความมืด จู่ๆ เขาก็เปลี่ยน
ทิศทางแล้วมุ่งหน้าไปยังอาคารหลังหนึ่งที่อยู่ไกลออกไป

อาคารหลังนี้เป็นโกดังเก่าไกลจากพื้นที่ที่มีเสียงดังพอสมควร แม้จะรู้ดี
ว่าที่นี้อาจไม่ปลอดภัย แต่ในเวลานี้เขาไม่มีตัวเลือกที่ดีกว่านี้อีกแล้ว

ปัง!

เขาถีบบานประตูเก่าที่เปิดยากเต็มแรง ในใจนึกหวังว่าจะพังลงมา
ดีที่ประตูยังไม่บุบสลาย เมื่อเข้าไปด้านในได้แล้วเขาก็ปิดประตูอย่างแรง
จากนั้นก็หันมองรอบๆ

โชคดีที่โกดังนี้ว่างเปล่า จะว่าไป...ท่ามกลางสถานการณ์ด้านนอก
ที่วุ่นวายขนาดนั้น คงไม่มีใครมานั่งใจเย็นอยู่ที่นี้ได้หรอก

ขณะที่คิดเช่นนี้ ด้านนอกก็เกิดเสียงดังขึ้นอีกระลอก แต่กลับรู้สึกว่

Dear Benjamin 1

เสียงที่ดังสนั่นไม่เกี่ยวอะไรกับเขาเลย ชายหนุ่มค่อยๆ ก้าวเข้าไปสำรวจภายใน โโกดังมืดอย่างระมัดระวัง โดยยังกังวลถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองอยู่เช่นเดิม

ภายในโกดังมีเพียงฟางแห้ง อุปกรณ์การเกษตร และข้าวของอื่นๆ ที่ถูกนำมากองรวมกัน ดูแล้วน่าจะปลอดภัย เขาจึงรีบเข้าไปซ่อนตัวที่กองฟางใต้หน้าต่าง ซึ่งมีแสงจันทร์สลับส่องเข้ามา

หน้าต่างบานนี้เก่าไม่ต่างจากประตู ทั้งขุนมัวและมีรอยร้าวขนาดใหญ่ชวนให้คิดว่า ถ้าเสียงด้านนอกดังอีกนิด กระจกหน้าต่างอาจแตกและร่วงกราวลงมาก็ได้ ถึงอย่างนั้นเขาก็ตัดสินใจซ่อนตัวอยู่ใต้หน้าต่างบานนี้อยู่ดี เพราะถ้าเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันอะไรขึ้น เขาจะได้พังกระจกแล้วหนีออกไป ทั้งยังต้องอาศัยแสงที่ส่องเข้ามาดูยาหลายชนิดที่คว่ำใส่กระเป๋ามาด้วย

บนฝ่ามืออ่อนระริกของเขามียาระงับอาการฮิตชนิดต่างๆ มากมาย แต่แสงจันทร์มีดสลัวเกินไปทำให้ไม่สามารถตรวจสอบยาแต่ละชนิดได้

เมื่อร่างกายของเขาร้อนรุ่มจนควบคุมไม่ไหว สายตาก็มองพร่าเลือน เขาจึงเลิกคิดถึงความแตกต่างของยาแล้วกรอกเข้าปากทั้งหมดก่อนกลืนลงคอไปพร้อมกัน หว่าอาการกลับไม่มีที่ท่าจะดีขึ้น หน้าข้างเวลาผ่านไป ความร้อนที่แผดเผาไปทั่วร่างกายก็เหมือนจะรุนแรงขึ้นด้วย

“เฮ้อ บัดโธ่เว้ย!”

ชายหนุ่มสบตอกออกมา ท่าทางจะกินยาไม่ถูกกับอาการ เขาอุตส่าห์พยายามระงับอาการฮิตไว้หลายชนิด อีกทั้งยังแยกยาตามอาการเพื่อเอาไว้ นำโมโหที่สุดท้ายไม่มียาชนิดไหนได้ผลเลย มิแต่จะยิ่งทำให้ลมหายใจร้อนผ่าวขึ้นเรื่อย ๆ

ความจริงเขาเป็นเบต้ามาจนถึงอายุสิบเก้าปี ใช้ชีวิตด้วยความคิดว่าตัวเองเป็นเบต้ามาโดยตลอด แต่ในปีที่บรรลุนิติภาวะกลับได้รู้ว่าเป็นโอเมก้า ยืนด้อย ความรู้สึกในตอนนั้นราวกับโลกถล่มลงมา เขาไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นเรื่องนี้จะเป็นไปได้ ทั้งยังไม่คิดจะบอกให้คนรอบข้างรับรู้ โชคดีเพียงอย่างเดียวของเขาคือ แม้จะเป็นโอเมก้า แต่เขาก็เป็นยืนด้อย

เพราะไฟโรโมนของเขาจะเบาบางไม่ต่างกับตอนเป็นเบต้า แคกินยาเดือนละครั้งก็ไม่มีใครรู้แล้วว่าเขาคือโอเมก้า ดังนั้นแม้จะอยู่ท่ามกลางอัลฟ่า

มากมาย พิโรโมนของอัลฟาที่ไม่เคยมีผลกับเขา และแน่นอนว่าเขาไม่เคยรู้เรื่องอาการฮิตมาก่อน จนกระทั่งตอนนี้

เขาหวังอยากมีชีวิตที่ไม่ต้องรับรู้ความจริงเรื่องนี้ไปจนตาย แต่น่าเสียดายที่ทำแบบนั้นไม่ได้ ซ้ำยังมาฮิตในช่วงเวลาสำคัญที่แสนอันตรายอย่างนี้ด้วย

แม้จะพยากรณ์บออาการฮิตหลายชนิดไว้เพื่อฉุกเฉิน แต่เพราะอาการฮิตเกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด ยาเหล่านั้นจึงไร้ประโยชน์ หลังกินยาเสร็จสิ้น ชายหนุ่มก็ชดตัวพลางส่งเสียงครางต่ำเมื่อรู้สึกได้ว่าร่างกายร้อนรุ่มราวกับถูกไฟเผา

ไม่อยากจะเชื่อเลย เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าสถานการณ์จะย่ำแย่ถึงขั้นนี้ ลำพังแค่สถานการณ์ด้านนอกที่ต้องเผชิญก็เลวร้ายมากพอแล้ว ยังจะมาฮิตตอนนี้อีก แถมพยากรณ์บออาการฮิตมากมายที่พวกเผ่าไว้ก็ไม่มีเม็ดไหนได้ผลเลย แม้แต่เม็ดเดียว จะมีอะไรแย่ไปกว่านี้อีกไหม! ชายหนุ่มกัดฟันกรอด สิ่งที่ได้ในตอนนี้มีเพียงอดทนรอให้ร่างกายที่ร้อนระอุค่อย ๆ ทุเลาลง

ทว่ายิ่งทนก็ยิ่งยากจะอดกลิ่น เหนือกว่าไฟไหลหลังราวกับสายฝน พร้อมกับสายตาที่ปราถนาเหมือนจะดับวูบได้ทุกขณะ เป้าทางเกนงูโนโปงคล้ายจะปริออก กางเกงชั้นในก็เปียกชุ่มไปด้วยสารคัดหลั่งที่ไหลออกมาไม่หยุด

ชายหนุ่มรีบร้อนปลดตะขอกางเกงด้วยมือสั่นเทา แม้จะนึกกังวลขึ้นมาวูบหนึ่งว่าอัลฟาด้านนอกที่วิ่งอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายและเสียงระเบิดที่ตั้งไม่หยุดอาจจะได้กลิ่น แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถเอาชนะความร้อนที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกายได้

เขาถอดทั้งกางเกงตัวนอกและกางเกงชั้นในเอาไว้ที่ต้นขาด้วยความเร่งรีบ แล้วใช้มือจับสิ่งที่ผงาดขึ้นมา แต่ฝ่ามือเย็นและหยาบกร้านแตะโดนเพียงเล็กน้อยก็แทบจะเสร็จสมแล้ว เขาจึงรีบขยับมือรูตครึ่งส่วนแข็งชันพลางส่งเสียงครางออกมา

“อา อึก อือ!”

มือที่จับแก่นกายขยับเร็วขึ้น ลมหายใจร้อนระบายนอกมาขณะช่วยตัวเองจนตัวอว ฟีบ ฟีบ! เสียงฝ่ามือเสียดสีกับส่วนอ่อนไหวดังต่อเนื่อง เสียงครวญครางในลำคอก็ดังขึ้นเรื่อย ๆ

Dear Benjamin 1

ยิ่งเวลาผ่านไปยิ่งรู้สึกเหมือนมีอ่างน้ำร้อนเดือดปุด ๆ อยู่ในหัว ชายหนุ่มยกมืออีกข้างขึ้นปิดปากก็ไม่อาจปิดกันเสียงครางที่เล็ดลอดออกมาได้ ไม่นาน น้ำก็อุ่น ๆ ก็ทะเลาะจนเปียกแฉะเต็มฝ่ามือ ถึงอย่างนั้นล้มหายใจที่หอบกระชั้นก็ไม่มีวีแววจะสงบลงเลย

ได้ปลดปล่อยแล้วครั้งหนึ่ง แทนที่ความกระสันจะทุเลาลง กลับรู้สึกเหมือนจะปะทุมากขึ้น แค่นี้ยังไม่พอ เขาต้องการมากกว่านี้ เพราะการช่วยตัวเองแบบนี้ไม่อาจเติมเต็มความปรารถนาที่แท้จริงของเขาได้

น้ำหล่อลื่นไหลออกมาจากช่องทางด้านหลังจนบันท้ายเฉอะแฉะ ถ้าจะให้ยอมรับตามตรงก็คือ ใช่ ตอนนีเขาคือต้องการส่วนนั้นของผู้ชายสักคน แม้ว่าตลอดชีวิตที่ผ่านมาจะไม่เคยร่วมรักกับผู้ชายด้วยกันสักครั้งเดียว แต่น่าขันที่ไม่รู้ทำไมเมื่อร่างกายอยู่ในช่วงฮีต ถึงได้ต้องการแห่งแห่งความเป็นชายที่ไม่เคยสัมผัสนั้นเหลือเกิน

เขาใช้ชีวิตเป็นเบต้ามืดตลอดก็จริง ทว่าสุดท้ายอย่างไรโอเมกาก็คือโอเมก้า ความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธก็ทำได้เพียงย่นคิ้วนี้วหน้ากลางยอมรับครั้งแรกที่รู้ความจริงเขาถึงกับสับสนตัวเอง แต่สิ่งที่น่าสับสนยิ่งกว่าคือตอนนั้นเขาไม่สามารถควบคุมร่างกายได้อย่างใจต้องการต่างหาก

นี่เธอสิ่งที่เรียกว่าฮีต เพราะแบบนี้ลิ้นพวกโอเมก้าที่ไม่มีयीาระรับอาการฮีตถึงต้องเล่นไปทอดกายให้พวกอัลฟา

พอคิดแล้วก็สบถออกมา ขณะเดียวกันก็เข้าใจได้ เพราะตอนนี้แม้แต่ตัวเขาเองยังแอบหวังให้มีอัลฟาที่วิ่งร่อนอยู่ด้านนอกตามกลิ่นฟีโรโมนเข้ามาในนี้เหมือนกัน

ร่างกายของเขากำลังลั่นหวังและย่าแยะ แม้จะหงุดหงิดงุ่นง่าน แต่ก็ทำได้แค่เคลื่อนมือไปสัมผัสช่องทางด้านหลัง เพราะไม่อย่างนั้นอาจต้องเปิดประตูและคลานออกไปข้างนอกก็ได้ ก่อนจะเกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น เขาต้องทำให้ตัวเองสงบลงก่อน

ชายหนุ่มที่สติเลือนรางพยายามแหวกจูบด้วยมือลั่นระริก เพราะไม่เคยมีประสบการณ์อย่างวากับช่องทางนี้มาก่อน เขาจึงอวดแล้วดันนี้วเข้าไปพร้อมส่งเสียงครางกระเส้า แม้โพรงอุ่นจะคับแคบ แต่ก็เปียกชุ่มจน

ไม่ทำให้รู้สึกเจ็บหรือขยับนิ้วลำบาก ทว่าปัญหาคือ สัมผัสแค่นี้ไม่อาจทำให้เขาพึงพอใจได้

ไม่ว่าจะสอดนิ้วเข้าไปกี่นิ้วก็ยังไม่เพียงพอ ชายหนุ่มถูไถแก้มไปกับพื้นแข็งพลางพ่นลมหายใจร้อนผ่าว แม้จะมีสีหน้าเหมือนอยากร้องไห้เต็มที่ ทว่ากลับหยุดขยับนิ้วที่เสียดสีเข้าออกบนท้ายที่ลอยโตงโตยไม่ได้ ความกระสันไม่มีที่ท่าจะลดลง มิหนำซ้ำยังทำให้สมองของเขาปั่นป่วนมากกว่าเดิม

“ใครก็ได้...ได้โปรด...”

ขณะที่ดวงตาหรีปรือกำลังจะปิดลงนั้น

“เฮ้อ ทนมาได้ตั้งนาน นายทำฉันของขึ้นเลยนะเนี่ย”

เมื่อน้ำเสียงเนือย ๆ ดังขึ้น ชายหนุ่มก็ตกตะลึงจนตาเบิกกว้าง

อาการฮึดอย่างกะทันหันนั้นอาจจะทำให้การรับรู้ของเขาเชื่องช้ากว่าปกติ ตอนเข้ามาเขาไม่รู้สึกตัวเลยว่ามีคนอยู่ที่นี้ แต่กลับได้ยินเสียงพูดดังมาจากไหนไม่รู้! นั่นทำให้เขาตื่นตระหนกจนใบหน้าซีดเผือดราวกับโดนสาธิตด้วยน้ำเย็น ชายหนุ่มนั่งลงไปทั้งที่นิ้วยังคงคาอยู่ช่องทางด้านหลัง

เขาไม่รู้ว่ามาก่อนว่าโกดังนี้มีสองชั้น ซึ่งก็ไม่ใช่โกดังสองชั้นแบบเต็มพื้นที่ เป็นเพียงชั้นลอยขนาดเล็กเท่านั้น ตรงราวกันชั้นลอยมีใครคนหนึ่งเท้าแขนพลางก้มมองเขาอยู่ในเงามืด

“ทำต่อสิ อยากรูด่อนะ”

น้ำเสียงนั้นฟังดูอ่อนคลาย ในขณะเดียวกัน พีโรโมนอัลฟาที่ฟุ้งกระจายออกมาก็ทำให้ร่างกายของเขาสั่นหวั้ม กลิ่นพีโรโมนที่ลอยมาแตะจมูกและการมีอยู่ของคนคนนั้นทำให้ตื่นตระหนกอย่างยิ่ง

“อะ...อัลฟา...”

“เพิ่งรู้เธอ ถึงจะไม่ปล่อยพีโรโมนออกมา แต่โอเมก้าฮีดที่ไหนบ้าง จะไม่รู้ว่ามิอัลฟาอยู่แถวนี้ เป็นโอเมก้าจริงหรือเปล่าเนี่ย”

ชายที่ยืนเท้าแขนกับราวกันหัวเราะเยาะ แต่คนฟังไม่ขำด้วยสักนิด เพราะคนที่ไม่เคยได้กลิ่นพีโรโมนอัลฟารุนแรงขนาดนี้มาก่อนอย่างเขากำลังตกใจจนแทบหายใจไม่ออก

การกั้นยาระงับอาการฮึดเป็นประจำไม่เพียงทำให้พีโรโมนของตัวเอง

Dear Benjamin 1

เบาบาง แต่แทบไม่ได้กลิ่นฟีโรโมนของอัลฟาด้วย ถึงบางครั้งจะได้กลิ่นจางๆ ก็ยังอยู่ในจุดที่สามารถควบคุมตัวเองได้

แน่นอนว่าไม่เคยมีอัลฟาคนไหนที่มีกลิ่นฟีโรโมนรุนแรงจนทำให้สายตาพร่าเลือนและหายใจไม่ออกได้เท่านี้มาก่อน ผู้ชายคนนี้นั่นอะไรกัน ทำไมถึงมีกลิ่นที่แทรกซึมเข้าสมองได้รุนแรงขนาดนี้ กลิ่นนั้นครอบงำร่างกายจนไม่อาจขยับได้อย่างที่ต้องการ...

พอรู้ว่ามิอัลฟาอยู่ที่นี้ ร่างกายที่สั่นเทาเริ่มหดตัว ความปรารถนาที่เคยมีหดหายไปหมดราวกับไม่เคยเกิดขึ้น ซ้ำยังแปรเปลี่ยนเป็นความหวาดกลัวและอับจนหนทาง ปลายนิ้วของเขาสั่นระริก ท้องน้อยปั่นป่วน แต่ความร้อนรุ่มยังคงแผ่ซ่านคล้ายกับจะแผดเผาร่างกายให้หมดไหม้เป็นจุน

“บอกให้ทำต่อไง หรือว่า...อยากให้อันช่วยทำต่อ”

หลังพุดจบ ฟีโรโมนอัลฟาก็รุนแรงขึ้นทันที บรรยากาศรอบตัวพลันเปลี่ยนเป็นหนักอึ้ง คล้ายว่าถูกกลิ่นที่เข้มข้นบีบรัดไปทั้งร่างจนหายใจไม่ออก สุดท้ายเขาก็ทนไม่ไหวต้องทรุดกายลงไปกองกับพื้นอย่างหมดสภาพ

“อ้อ อ้อ หยุด...”

เขาถูกฟีโรโมนในอากาศกระตุ้นจนน้ำขุ่นทะเลาะออกมาทั้งที่ยังไม่ได้สัมผัสส่วนนั้นเลยด้วยซ้ำ ชายหนุ่มเบิกตาโต ขณะเดียวกันน้ำรักเฉอะแฉะก็ไหลลงมาตามง่ามขา นั่นทำเอาเขาแทบบ้า ก่อนจะร้องสะอื้นเพื่อระบายความอัดอั้น

“ตอบสนองดีนี่ ใช้ได้เลย”

“ฮึอ ฮือ...”

“ใครจะคิดว่าจะได้มาเจอโอเมก้าติดสัดอยู่ที่นี้”

อัลฟาหนุ่มพึมพำพลางมองคนที่นอนบิดเร่าด้วยความปรารถนา จากนั้นจึงกระโดดจากชั้นลอยลงสู่พื้นชั้นล่างดังตึกจนฝุ่นฟุ้งกระจาย

ชายหนุ่มเงยหน้ามองใบหน้าของอัลฟาที่ซ่อนอยู่ใต้เงามืดด้วยสายตาพร่าเลือนและหอบหายใจร้อนผ่าว เขาเห็นเพียงร่องเท้าที่อีกฝ่ายสวมอยู่ เป็นร่องเท้าทหารเงวับที่เห็นฝุ่นลอยในอากาศปลิวมาเกาะได้อย่างชัดเจน

อัลฟาหนุ่มก้าวมาตรงหน้าคนที่ยังนอนเปลือยท่อนล่างอยู่บนพื้นอย่าง

ทำอะไรไม่ถูก ก่อนจะคุกเข่าลงข้างหนึ่งและก้มมอง

“คิดว่าไง ที่นี่ไม่เหมาะกับโอเมก้าติดสัดเลยนะอะ”

ท่ามกลางแสงจันทร์สลัวที่ส่องลงมา ในที่สุดเขาก็มองเห็นใบหน้าของอัลฟาคนนี้ได้ชัดเจน เส้นผมสีทองเปล่งประกายอยู่ในความมืดนั้นทำให้ชายหนุ่มที่สติพร่าเลือนนิ่งค้างไปชั่วขณะ เพราะดูเหมือนความโชคร้ายยังไม่จบลงแค่นี้

“เอ๊ะ ทำหน้าเหมือนรู้จักฉันด้วย?”

“เอ่อ...”

ขณะที่อัลฟาหนุ่มถาม กลิ่นฟีโรโมนเข้มข้นก็กระจายออกมาราวกับพายุคลื่น สติที่เพิ่งจะฟื้นคืนกลับมาเล็กน้อยเมื่อได้เห็นใบหน้าคนที่คาดไม่ถึงก็แตกกระเจิงอีกครั้งจนร่างกายสั่นสะท้าน ก่อนหน้านั้นแม้เขาจะช่วยตัวเองไปถึงสองครั้งแล้ว แต่แท่งกลางกายกลับยังตั้งชูชันเหมือนเดิม แล้วอัลฟาตรงหน้าก็เขยคางให้เขาเงยหน้าขึ้น

“แต่ฉันไม่รู้จักนายอะ”

อัลฟาหนุ่มใช้นิ้ววิ่งดูแก้มที่เบือนคราบดำของชายหนุ่มพลางบ่นเพิ่มพาวาไม่ยุติธรรมเลย ทว่าดูไปดูมาก็เห็นชัดว่าอย่างไรก็คงไม่สะอาดยุติ จึงเซ็ดมือที่สกปรกกับกางเกง

“เรื่องหน้าตาช่างมันเถอะ”

อัลฟาขยับใบหน้าเข้ามาใกล้อีกนิด ก่อนกระซิบด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“ใสให้ไหม”

คำพูดนี้หวานเหมือนถูกปีศาจยั่วชวน เขากลืนน้ำลายด้วยความกระหายทั้งที่ลำคอแห้งผาก ความกระสันพลุ่งพล่านอีกครั้งจนร่างกายสั่นเทิ้มชายหนุ่มไม่สามารถปฏิเสธได้ ตอนนีเขาค่อยากดับความร้อนในร่างกายไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นใครก็ได้ทั้งนั้น ต่อให้อัลฟาตรงหน้าจะเป็นชายที่เขารู้จักก็ตาม

ทันทีที่ชายหนุ่มพยักหน้าตอบรับ อัลฟาคนนั้นก็ถอดกางเกงทั้งชิ้นนอกและชั้นในของเขาที่ก่อนหน้านี้ร่อนลงมากองอยู่ที่เข่าออกจนหมด ก่อนใช้หลังมือลูบต้นขาหน้าแน่นและค่อยๆ ไล้ขึ้นมาเรื่อยๆ

เมื่อหลังมือสัมผัสมาถึงบันท้ายเปียกแฉะ มือหนาก็เริ่มบีบคลึงกัน กลมกลิ้งของอีกฝ่ายพร้อมส่งเสียงหอบหายใจดังตามมา

“ทำไงดี ฉันเป็นพวกดูดันเหมือนสัตว์ป่าซะด้วยสิ”

“ยังไง...ก็ได้...”

รีบ ๆ ใส่เข้ามาที่เถอะ ต่อให้ชายหนุ่มไม่ได้พูดประโยคนี้ออกมา คนเป็นอัลฟาคงรู้อยู่แล้ว จึงหัวเราะเยาะด้วยเสียงหุ้มต่ำ

“ก็นะ ฮีตอยู่นี่เนอะ ถึงจะแปลกใจที่มีโอเมก้าฮีตแล้วส่งกลิ่นฟีโรโมนออกมาแค่นี้ก็เถอะ แต่แบบนี้ยังทำให้ฉันมีอารมณ์มากกว่าเดิมอีก”

“อืม ได้โปรด ะ...รีบหน่อย...จะช่วยยังไงก็...”

ชายหนุ่มทนต่อไปไม่ได้ จึงเอื้อมมือมาช่วยถอดกางเกงให้อีกฝ่าย ส่งผลให้ดวงตาของอัลฟาที่หลุมมองอยู่นั้นพลันดูตื่นขึ้นอีก

“หันกันมาทางนี้แล้วกางขาออก”

เสียงหุ้มต่ำฟังดูมีอำนาจจนชวนให้หวั่นเกรงและแฉ่งไปด้วยความกดดัน ชายหนุ่มรู้ว่าพลังความกดดันเช่นนี้ไม่ใช่เพราะอีกฝ่ายเป็นอัลฟายีนเด่นเพียงอย่างเดียว แต่มาจากสถานะ รวมถึงอุปนิสัยส่วนตัวด้วย

โอเมก้าหนุ่มหันบันท้ายให้ตามคำสั่งกลางกัตพันแน่น ทว่าความรู้สึกอดสูกลับเกิดขึ้นเพียงแวบเดียว พอถูกความแข็งขึงแทรกผ่านช่องทางอ่อนนุ่มในสมองของเขาก็มีแต่ความเสียวซ่ามาแทนที่

“จับให้แน่น ๆ ละ วันนี้นายอาจจะกลายเป็นผ้าขี้ริ้วไปเลยก็ได้”

ชายหนุ่มอ้าปากค้างพลางพ่นลมหายใจร้อนขึ้นจนเกิดเป็นไอระอุไปทั่วบริเวณ สติสัมปชัญญะของเขาหายไปพร้อมกับน้ำลายที่ไหลย่อยมาถึงคาง พलगดูหน้าผากไปกับพื้นสปรก

เขาเหมือนจะเป็นลม คงเพราะไม่เคยมีอะไรกับผู้ชายมาก่อน ทว่าตอนนี้กลับอ้าขาองรับความใหญ่โตของอัลฟาคนหนึ่งเข้ามาอย่างไม่รู้จักอาย มิหนำซ้ำยังเสริจสมไปแล้วไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง อัลฟาที่ตอกท่อนเนื้ออุ่นเข้ามา

ไม่หยุดก็ถึงจุดสุดยอดไปแล้วนับครั้งไม่ถ้วน จนร่างกายอ่อนล้าเลอะเทอะไปหมดเช่นกัน

เสียงนำหลงไหลของเนินเนื้อเปียกและกระทบกันทำให้ลึมเสียงความวุ่นวายด้านนอกไปหมดสิ้น ขณะเดียวกันภายในโพรงคับแน่นที่ไม่เคยมีใครรุกร้ามาก่อนก็ปรับตัวรับความอวบใหญ่ของอัลฟาได้เป็นอย่างดี

“อือ ออ อึก...อึก...ลึกลึก...”

ชายหนุ่มขยับสะโพกพลางอ้อนวอน ด้วยความกลัวว่าอีกฝ่ายจะหยุดเคลื่อนไหว เขาจึงเป็นฝ่ายขยับเอวเข้าหาก่อน พร้อมจับรูตแห่งเอ็นร้อนของตนที่มีขของเหลวไหลซึมตลอดเวลาราวกับก๊อกรั่วไปด้วย เขาขยับเอวเสอตัวพลางร้องขอรอบแล้วรอบเล่าเหมือนโสเภณีที่กินยาปลุกเซ็กซ์เข้าไป

“สุดยอดเลย จริงๆ ได้ยินมานานแล้วว่าโอเมก้าที่กำลังฮีตนำหลงไหลก็ไม่คิดว่าจะขนาดนี้”

“อือ ออ อ้า!”

“ควบคุมตัวเองไม่ได้เลย”

อัลฟาที่แทรกแกนกายผ่านช่องทางด้านหลังของชายหนุ่มก็ดูเหมือนจะตั้งสติไม่อยู่เช่นกัน แววดาเติมไปด้วยความกระหายจนดูน่ากลัว แม้จะชวนให้ขนลุก แต่ก็ยังดูเร้าอารมณ์ในเวลาเดียวกัน

ดับ ดับ เสียงลามกดังก้องทุกครั้งที่อัลฟาหนุ่มกระแทกแท่งกลางกายเข้าไป ทำให้ร่างกายของเขาสั่นสะท้าน นิ้วเท้าถึงกอเหมือนโดนไฟฟ้าชอร์ตริมฝีปากที่หุบไม่ลงได้แต่เปล่งเสียงครวญครางไม่ขาด

แม้จะโดนท่อนเอ็นใหญ่ที่กำด้วยมือเดียวไม่มีมัดแห่งลึกจนสุดความยาวแต่เหมือนจะยังไม่เพียงพอ ทั้งที่อัลฟาหนุ่มกระแทกซ้ำแล้วซ้ำอีกก็ยังคงตัวสั่นและร้องขอเพิ่มอีก

อยากจะทำตาย ชายหนุ่มข้มเส้นผมสีทองของอัลฟาที่กำลังดูตึงยอดดอกของเขาอย่าง매มัน แล้วช่องทางเจ้ากรรมก็บีบรัดเหมือนอยากจะทำกลืนกินความใหญ่โตนั้นไม่หยุดพัก

“นี่ ไปเรียนวิธีตอดแบบนี้มาจากไหน” อัลฟาที่กำลังโลมเลียยอดดอกชูชันถามพลางขมวดคิ้ว

Dear Benjamin 1

จะให้ไปเรียนจากที่ไหน ในเมื่อผมเพิ่งมีเช็ทซ์แบบนี้เป็นครั้งแรก แต่จะพูดออกไปก็เสียเวลาเปล่า

“อย่ามัวแต่พูด...รีบ ๆ ทำต่อได้แล้ว...”

ชายหนุ่มเร่งรีบพร้อมพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด จากนั้นอีกฝ่ายก็บิบนต้นขาหนีบแน่นของเขา พลังพูดกลั้วหัวเราะด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“ต่อไปอยู่ใกล้ ๆ ฉันไว้ล่ะ”

“ฮึ...ฮือ...ฮึ...ฮึ...”

“ฮึตอีกเมื่อไหร่ ฉันจะจัดให้หน้าใจไปเลย”

ทั้งที่จัดหนักแบบไม่พักจนถึงเช้า อัลฟาหนุ่มกลับไว้รวีแววเหน็ดเหนื่อยแล้วอีกฝ่ายก็ดูเหมือนจะไม่ยอมฟังอะไรเลย ไม่ลี เขาไม่ได้ยินต่างหาก เพราะการรับรู้ทั้งหมดเอาแต่จดจ่ออยู่กับการเสียดสีเข้าออกช่องทางด้านหลัง ความร่าร้อนที่เพิ่งเคยสัมผัสเป็นครั้งแรกทำให้เขารู้สึกดีมาก ความอึดอ้อมพลุ่งพล่านไม่หยุดจนทำให้ประคองสติแทบไม่อยู่

ทุกครั้งที่อัลฟาหนุ่มขยับแหวดด้วยความดูดัน น้ำรัทที่เอ่อล้นก็กระเซ็นออกมาพร้อมเสียงเฉอะแฉะ แววดตาของคนรองรับแรงกระแทกก็พรวดเลื่อนลงทุกขณะ ของเหลวไหลเยิ้มออกจากแ่งเนื้อด้านหน้าตลอดเวลาโดยที่ไม่ต้องใช้มือสัมผัส พื้นบริเวณนั้นเปียกชุ่มไปด้วยสารคัดหลั่งมากมายที่ไหลออกมาจากร่างกายเปล่าเปลือย ชายหนุ่มส่ายหน้าพลังสะอื้นให้

“เสียวลึนะ ชอบขนาดนั้นเลยหรือ”

“ชอบ ชอบมาก...ฮึ อีก อย่าหยุด ทำต่อไป อะ...ฮ้า!”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายสะลึมสะลือราวกับไม่มีสติ อัลฟาหนุ่มก็หัวเราะออกมา ก่อนจับต้นขาของคนใต้ร่างให้อ้ากว้างขึ้น จากนั้นก็กระแทกแหวเข้ามาราวกับจะแ่งให้ทะลุ แววดตาพรวดเลื่อนของคนใต้ร่างสะท้อนภาพเขา พลังร่อนแหวตอบรับทุกจังหวะที่แ่งเนื้อใหญ่กระแทก

“บ้าไปแล้ว ถึงใจอะไรขนาดนี้”

อัลฟากระแทกกระชันทันชายหนุ่มเหมือนลัทธิปาอย่างที่เคยเตือนไว้ จากนั้นพึมพำเสียงเบาก่อนจะก้มลงดูดเม้มชอกคออีกฝ่ายจนเป็นรอย เขารู้สึกว่าเสียงจ๊วบจากการดูดเม้มผิวนั้นนำหลงไหลกว่าเสียงสอดประสานในช่องทาง

น้ำเย็นเสียอีก

“ให้ตายเถอะ! แบบนี้ก็หลงແຍລີ!”

อัลฟาหนุ่มขยับสะโพกอย่างรุนแรง ทั้งยังขมวดคิ้วพลงกัดฟันแน่น มือใหญ่ยังคงกอบกวมสะโพกของคนใต้ร่าง

พอรู้ว่าชายหนุ่มรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังจะถึงจุดสุดยอด เขาก็ยกขาขึ้นเกี่ยว รอบเอวตามสัญชาตญาณ ทั้งยังขมิบผนังอ่อนนุ่มตอรัดท่อนเอ็นไว้ด้วย

แม้เขาจะไม่รู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ แต่ก็ทำให้อัลฟาหนุ่มเซิดหน้า แล้วส่งเสียงครางออกมาอย่างสุดกลั่น จากนั้นน้ำอุ่นๆ ก็ทะลักเข้าสู่ภายใน

“อะ...อา!”

เขารู้สึกได้ถึงน้ำกามแฉะแฉะที่หลังไหลเข้ามาอย่างชัดเจน ขณะเดียวกันท้องน้อยยังคงบีบรัดด้วยความเสียวซ่าที่กระจายไปทั่วร่าง ชายหนุ่มครวญครางแทบขาดใจ ก่อนผวากอดอัลฟาตรงหน้าโดยไม่รู้ตัว

การที่อัลฟาเสร็จสมหลายต่อหลายครั้งโดยไม่ถอนแค้นกายออกมากองส่งผลให้ผนังภายในของเขอ่อนไหว ชายหนุ่มซุกหน้ากับบ่าของอัลฟาในอ้อมกอดพร้อมพ่นลมหายใจร้อน

ทันใดนั้นท่อนเนื้อที่สอดคาอยู่ก็ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ อัลฟาที่ขบเม้มลำคอของเขาครวญครางออกมาเบาๆ

“โอ้เว้ย!”

ชายหนุ่มไต่ยีนอีกฝ่ายสบกก็ตกใจเช่นกัน

หรือว่านอต...?

“อีก!”

ท่อนเนื้อที่ขยายใหญ่จนคับแน่นยังคงขยายเรื่อยๆ เขาอดส่งเสียงครางออกมาไม่ได้ รู้สึกได้เลยว่าท้องน้อยปูดนูนออกมา ผนังด้านในแน่นตึงคล้ายจะฉีกขาด แม้เขาอยากจะซ่อนใบหน้าเหยเกของตัวเองแค่ไหน แต่ในเมื่อตัวติดอยู่กับอีกฝ่ายแบบนี้จึงหลบเลี่ยงไม่ได้

นี่เป็นความสามารถที่มีเพียงอัลฟาเท่านั้นที่ทำได้หรือเปล่านะ เขารู้ว่าเวลาสูงถึงจุดสุดยอด อวัยวะเพศของพวกมันจะขยายใหญ่ขึ้นเพื่อป้องกันไม่ให้ห่อสุจิไหลออกมา แต่คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าวันหนึ่งจะเจอกับตัวเอง ชายหนุ่ม

Dear Benjamin 1

พณลมหายใจเป็นระยะ พลังมองอัลฟาอย่างจนปัญญา

“อย่ามองเหมือนตำหนิฉัน นายทำให้ฉันตื่นตัวมากเกินไปเองนี่”

เมื่ออัลฟาหนุ่มรับรู้ได้ถึงสายตาดังกล่าวก็หัวเราะแก้มก้อ เพราะเขาก็เพิ่งเคยเป็นแบบนี้ครั้งแรก เสียงพิมพ์พม่าที่เหมือนพยายามจะแก้ตัวนั้นก็แผ่วเบาจนแทบจะไม่ได้ยิน

ต้องอยู่แบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน แล้วไอ้สิ่งที่เรียกว่านอตนี้จะจบลงเมื่อไหร่ละ

ความเจ็บปวดที่จู่โจมเข้ามาหลังความอึดอ้อมใจนั้นทำให้แขนขาสั้นไปหมด เหงื่อภาพไหลลงมาถึงคาง ช่วงขณะนั้นเขาเหมือนอยากจะทำอะไรบางอย่าง สุดท้ายก็พูดไม่ออก

“ทนหน่อยแล้วกัน เรื่องนี้มันอยู่นอกแผน ฉันเองก็ตกใจ”

ดวงตาที่เบิกกว้างมีน้ำตาไหลริน ใบหน้าที่เปื้อนคราบสกปรกจึงเป็นลายพร้อย อัลฟาหนุ่มยกมือขึ้นเช็ดแก้มเปียกชื้นให้พลงหอบหายใจ เมื่อคราบน้ำตาบนใบหน้าถูกมือหนาเช็ดออกก็เผยให้เห็นผิวขาวเนียนบางส่วน พอเห็นเช่นนั้นดวงตาของอัลฟาพลันฉายแววประหลาด

“อยู่แบบนี้แล้วซักก็อยากเห็นหน้านายแล้วสิ”

อัลฟาหนุ่มนึกเสียดายขณะลูบแก้มชายตรงหน้า ทว่าอีกฝ่ายไม่ได้ยินอะไรอีกแล้ว เพราะความเจ็บปวดรุนแรงในช่องท้องทำให้เขาได้แต่ก้มหน้าร้องไห้

ความช่วยเหลือก็คือความช่วยเหลือ เขาไม่คิดเลยว่าจะถูกนอตในสถานการณ์แบบนี้ จนสุดท้ายก็หงายหลังหมดสติไปทั้งที่ยังกัดฟันแน่นอยู่อย่างนั้น

Flower Shop

เวลาล่วงเลยมาถึงสี่ทุ่มแล้ว ไม่แปลกใจที่ห้องถนนนอกหน้าต่าง จะทั้งมืดและเงียบเหงา ไอแซคหันมองไปรอบร้านที่ค่อนข้างเป็นระเบียบ ก่อนเตรียมตัวจะออกไป

ร้านค้าในตัวเมืองแซนดีเอโกส่วนใหญ่จะปิดตอนสามทุ่ม ยิ่งเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ สองทุ่มก็พากันปิดร้านหมดแล้ว แม้ตอนกลางวันที่นี่ จะดูวุ่นวายมาก แต่พอเลยเวลาเลิกงาน ตึกแถวนี้ที่ส่วนใหญ่เป็นออฟฟิศ ก็จะกลับคืนสู่ความเงียบเหงา

ร้านของไอแซคจึงถือว่าปิดตีึกมาก ปกติร้านเขาจะปิดประมาณสามทุ่ม เช่นเดียวกับร้านอื่นๆ ทว่าวันนี้มีมอเตอร์ไซค์เข้ามามาก ทำให้เขาที่ไม่ชอบทำอะไร เร่งรีบต้องใช้เวลามากมายไปกับการจัดการมอเตอร์ไซค์ให้เสร็จ

หลังจากตรวจสอบกระถางต้นไม้รวมถึงกระเช้าดอกไม้ที่ต้องจัดส่ง ในเช้าวันพรุ่งนี้เป็นครั้งสุดท้ายเสร็จสิ้น ไอแซคก็คิดว่ากระเป๋เตรียมตัว กลับบ้าน ทว่าจู่ๆ เสียงกระดิ่งที่ประตูร้านก็ดังขึ้น
กริ่ง!

ไอแซคเงยหน้าพลาฟพูดเบาๆ ว่า “ร้านปิดแล้วครับ” แต่ชายร่าง สูงใหญ่สามคนกลับแทรกตัวเข้ามาในร้าน พลาฟส่งเสียงดังโหวกเหวกจน กลบเสียงเรียบนิ่งของเขาสนิท

“เห็นไหม ฉันบอกแล้ว ยังไงก็มีร้านเปิดอยู่”

ชายหนุ่มที่เดินนำเข้ามาก่อนหัวเราะคิกคัก ไอแซคพยายามบอกอีกครั้ง ว่า “ร้านปิดแล้วครับ” แต่สุดท้ายก็ถูกเสียงพูดคุ้ยของพวกเขากลับไปอีก เช่นเคย

“พระเจ้า ใครจะไปคิดว่ามีร้านที่เปิดถึงตอนนี้ด้วย!”

“ไม่น่าเป็นไปได้เลยนะเนี่ย”

“จะเป็นไปไม่ได้อะไรอีก มาๆ ลงกันไว้เท่าไรๆ จ่ายมา”

ชายที่เดินเข้ามาเป็นคนแรกแบมือยื่นไปทางสองคนที่เหลือ อีกมือหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกงด้วยสีหน้าหนักสหนัก แก้มของเขาแดงเรื่อเหมือนคนเมา ทั้งยังมีกลิ่นเหล้าลอยคลุ้งออกมาด้วย

พวกขี้เมาตัวเอง ยุ่งยากอีกแล้ว ไอแซควางกระเป๋า ก่อนยกมือเกาแก้ม เขามองชายขี้เมารับธนบัตรหนึ่งร้อยดอลลาร์จากอีกสองคนยัดใส่กระเป๋า

“เอาละ หาเงินได้แล้ว ซื้อดอกไม้สักช่อให้สาวน้อยน่ารักหน่อยดีไหมนะ”

ชายขี้เมาเดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มกว้าง เขาวางมือทั้งสองข้างบนเคาน์เตอร์ด้านหน้าไอแซค เมื่ออีกฝ่ายมายืนอยู่ใต้แสงไฟสว่าง เขาจึงได้เห็นใบหน้าคนคนนั้นชัดเจนขึ้น

แม้ผมสีบลอนด์ทองจะดูกระเซอะกระเซิงไปบ้าง แต่ดวงตาสีน้ำเงินปรัสเซียนบลู¹ สันจมูกโด่ง และริมฝีปากได้รูปนั้นช่างโดดเด่น จัดว่าเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดียิ่งกว่าดาราสอลลิวิวด

นอกจากนี้อีกฝ่ายยังโหล่งว้างผึ่งผายและตัวสูงใหญ่ดูน่าเกรงขาม กล้ามเนื้อที่โผล่พ้นแขนเสื้อซึ่งพับขึ้นลวกๆ สองสามทบนั้นก็ดูไม่ธรรมดา

“ดอกไม้...”

“ขอโทษนะครับ เลยเวลาปิดร้านมาแล้วครับ”

ไอแซคชื่นชมใบหน้าหล่อๆ ของอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะบอกเวลาเปิดปิดร้านไปตามตรง แต่ชายขี้เมาที่ถูกเขาพูดขัดกลับเอียงคอมองราวกับไม่เข้าใจ

“พูดอะไรไม่เข้าท่า เห็นลูกค้าเป็นอะไร! เปิดไฟเปิดประตูร้านไว้จนถึงตอนนี้จะเลยเวลาปิดร้านได้ยังไง ร้านก็เลิกแค่นี้ อายากจะแจ้งเร็ว ๆ เหรอ”

¹ Prussian Blue เป็นสารให้สีน้ำเงินที่ใช้ในงานเขียนภาพมากกว่าสามร้อยปี มีลักษณะเป็นผงคริสตัลละเอียดสีน้ำเงินเข้ม ไม่ละลายน้ำ ภายหลังพบว่า เป็นสารประกอบของเหล็กและไซยาไนด์

Dear Benjamin 1

ชายร่างใหญ่คนหนึ่งที่ทำหน้ามึนเพราะเสียเงินหนึ่งร้อยดอลลาร์ กระจุกก็แทรกตัวเข้ามาพรางตะโกนเสียงดัง ไอแซคลำบากใจมาก ตั้งแต่ตอนที่คนพวกนี้เข้ามาในร้าน บรรยากาศก็ดูแปลกไป เมื่อถูกสั่งให้จัดช่อดอกไม้ อย่างเอาแต่ใจ เขาจึงถอนหายใจออกมา

“เจ็ค”

ชายขี้เมาที่หน้าตาดีเกินคาดดันหน้าอกของพรรคพวกที่เข้ามาขอให้ถอยหลังไป แค่อัญญาณมีอง่ายๆ ก็ทำให้ชายร่างใหญ่ที่ถลิ่งตาจ้องเขาอยู่ปิดปากเงียบทันที จากนั้นชายขี้เมาก็ยิ้มให้อิแซค เป็นรอยยิ้มที่น่าหลงใหล แล่งดงามไม่ต่างจากดอกไม้ในร้านเลย

“เดี๋ยวก่อนนะ คุณฟลอริสต์² เอาอย่างนี้แล้วกัน ผมจะจ่ายค่าจัดดอกไม้ให้สองเท่า ถือเป็นค่าล่วงเวลา”

“...”

“จัดดอกไม้ราคาร้อยดอลลาร์ให้หน่อยสิ เดี๋ยวก่อนผมจ่ายให้สองร้อยดอลลาร์เลย”

ชายขี้เมาเอาเงินสองร้อยดอลลาร์ที่ได้จากพรรคพวกวางบนเคาน์เตอร์ตั้งบัง จากนั้นชายร่างกำยำสองคนข้างหลังก็ส่งเสียงเอออตาม ไอแซคมองธนบัตรสองใบบนเคาน์เตอร์พรางทอดถอนใจ ในเมื่อเป็นแบบนี้ก็คงเลี่ยงไม่ได้แล้ว

“ต้องการแบบไหนครับ”

พอไอแซคจำใจตอบรับ ริมฝีปากของชายขี้เมาก็แสดงรอยยิ้มพอใจ

“ทำมาเลย”

“เอาไปเดดหรือเปล่าครับ”

“ใช่ กับสาวน้อยน่ารักผมหยักศกสีน้ำตาล อ้อ ผมเบื่อกุหลาบแดงแล้วนะ เอาอย่างอื่นแล้วกัน”

พอหนุ่มขี้เมาโบกมือเมื่อเห็นไอแซคเดินไปทางดอกกุหลาบ เขาจึงชะงักแล้วหันไปเลือกหยิบดอกลิลี่ ดอกไลเซนทัส ดอกคาร์เนชั่นหลากสี และ

---

² หมายถึง คนขายดอกไม้ หรือเจ้าของร้านดอกไม้

ดอกไม้อื่นๆอีกสองสามอย่าง ก่อนจะหยิบดอกไม้สวยๆทั้งหมดมาที่โต๊ะ

ตอนนั้นเอง ชายขี้เมาที่เฝ้ามองไอแซคเลือกดอกไม้ก็เดินไปนั่งเก้าอี้ข้างประตู ส่วนชายร่างกำยำเหมือนหมီးชื่อแจ๊คที่ข่มขู่ไอแซคเมื่อครู่ก็ตามไปนั่งอย่างสงบเสงี่ยมเช่นกัน ไอแซคเหลือบมองพวกเขาด้วยทางตาพลาจตัดแต่งดอกไม้ต่อ

บางครั้งการดูแลร้านดอกไม้เล็กๆ คนเดียวก็ประสบเหตุการณ์ไม่คาดฝันต่างๆได้ โดยเฉพาะคืนที่มีลูกค้าขี้เมาเข้ามาก่อนเปิดร้านแบบนี้ ที่จริงก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพียงแค่ทำให้วิตกกังวลเท่านั้นเอง

“ปกติก็หน้านิ่งแบบนี้แหละ”

ขณะที่พยายามไม่สนใจพวกเขาแล้วจัดดอกไม้ ชายขี้เมาโพล่งถามอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ไอแซคจึงหันไปมองด้วยสีหน้าที่แสดงออกชัดเจนว่าไม่เข้าใจจุดประสงค์ของคำถามนี้

“นี่เป็นงานบริการอย่างหนึ่ง ก็ควรปากหวานกับลูกค้าหน่อยไม่ใช่หรือ ไม่มีจิตวิญญาณของคนค้าขายเอาซะเลย”

ชายขี้เมายันคอกที่วางแขนเก้าอี้แล้วใช้มือทำคาง พลาจมองตรงมาที่ไอแซค ดวงตาสีน้ำเงินดูจ้วงหวั่งทะเลลึกดูตุตันจนน่ากลัว ทั้งยังชวนให้รู้สึกประหม่า

“ไม่รู้สิครับ พอตีผมพูดไม่ค่อยเก่ง”

ไอแซคหันไปหยิบกระดาษสีม่วงอ่อนและสีชมพูออกมา ก่อนจะนำดอกไม้ที่ตัดแต่งแล้วมาบรรจุจัดเข้าช่ออย่างตั้งใจ ทันใดนั้นชายขี้เมาที่พูดอีก

“ทำแบบนี้แล้วจะรักษาลูกค้าประจำได้ยังไง”

“คงจัดดอกไม้สวยละมั้ง”

ชายชื่อแจ๊คที่อยู่ด้านข้างพึมพำขึ้นมา แต่ก่อนที่ไอแซคจะเอ่ยปากอีกฝ่ายก็โดนชายขี้เมาหันไปเตือนสั้นๆว่า “หนวกหู”

ไม่ว่าพวกเขาจะพูดอะไร ไอแซคก็ยังคงนั่งเงียบ เขาตั้งใจจัดห่อกระดาษจนมีเสียงดังกรอบแกรบ ทว่ามือเรียวที่พยายามผูกริบบิ้นสีชมพูกลับเชื่องช้าและไม่คล่องแคล่ว เพราะการจัดช่อดอกไม้เป็นเรื่องยากเสมอ โดยเฉพาะตอนที่มือเวลาจำกัด

“เรียบร้อยแล้วครับ”

หลังผ่านไปพักใหญ่ ไอแซคก็วางช่อดอกไม้ใหญ่ลงบนเคาน์เตอร์ ก่อนจะถามตามหน้าที่ว่า “ต้องการการ์ดไหมครับ” เพราะลูกค้าที่มาซื้อช่อดอกไม้ส่วนใหญ่มักจะเขียนข้อความสั้นๆ เสียบไว้ บนเคาน์เตอร์จึงมีการ์ดหลายแบบจัดวางไว้ให้ลูกค้า แต่ชายชู้เผลอลบสายหน้า

“ไม่รู้จะเอามาทำไม”

ชายชู้เผลาตอบหัวนๆ ก่อนถือช่อดอกไม้ใหญ่ไว้ในมือข้างเดียว จากนั้นก็ทำเสียงขึ้นจมูกแล้วมองช่อดอกไม้อย่างไม่ใส่ใจ

“ดอกไม้สวยดีนะ...”

เขาวางช่อดอกไม้ในมือและจ้องมองไอแซคด้วยสีหน้าอวดดี

“แต่จัดไม่ได้เรื่อง”

“ไม่ถูกใจเหรอครับ”

“นายเป็นฟลอริสต์ที่แปลกมากเลยนะ แบบนี้จะทำมาหากินได้อย่างไร ไหนจะหน้านี้ ไหนจะจัดดอกไม้ไม่ได้เรื่องอีก”

ชายชู้เผลาพูดจาเผ็ดร้อน แต่เรื่องที่เขาจัดดอกไม้ไม่สวยนั้นเป็นความจริงที่แม้แต่ตัวเขาเองยังยอมรับ จึงไม่ได้รู้สึกแยะมากนัก คิดไว้แล้วว่า ถ้าอีกฝ่ายไม่เอาก็จะคืนเงินให้

เขานึกเสียดายเวลาที่เสียไปกับคนที่จู้ๆ ก็เข้ามาทั้งที่เลยเวลาปิดร้านไปแล้ว คนเหล่านี้ก็เหมือนพร้อมจะสร้างความวุ่นวายได้ทุกเมื่อหากมีอะไรไม่พอใจ ไอแซคจึงได้แต่ยอมทำตามที่อีกฝ่ายต้องการ

“ต้องการเงินคืนไหมครับ”

ไอแซคถามสั้นๆ โดยไม่คิดแก้ต่างเรื่องจัดดอกไม้เลย เขาคิดว่า การคืนเงินน่าจะดีกว่า เพราะถ้าอีกฝ่ายสั่งให้ทำใหม่คงยุ่งยากกว่าเดิม

ธนบัตรหนึ่งร้อยดอลลาร์สองใบยังวางอยู่บนเคาน์เตอร์ ชายชู้เผลาใช้นิ้วแตะเบาๆ ไอแซคคิดว่าเขาคงอยากจะเอาเงินคืน ขณะกำลังคิดเช่นนั้น อีกฝ่ายกลับเลื่อนธนบัตรมาตรงหน้าไอแซค

“เก็บเงินไว้ดีๆ เกิดมีคนไม่ดีมาขโมยไปจะทำยังไง ทำทางจะค้าขายลำบากอยู่นะ ถ้าโดนโจรปล้นไปอีกคงเศร้าน่าดู”

“...ขอบคุณครับ”

ไอแซคไม่คาดคิดว่าชายขี้เมาจะพูดแบบนี้ เขามองอีกฝ่ายโยนช็อคโกแลตไม่ให้ชายหนุ่มหมีและหันหลังกลับ ขณะที่เขายังงุนงงกับท่าที่ที่อยู่เหนือความคาดหมาย การ์ดใบหนึ่งก็ร่วงออกมาจากกองกระดาษโน้ต แม้กระดาษของนี้จะถูกวางไว้ริมเคาน์เตอร์ แต่ตอนที่ชายขี้เมาหมุนตัวจะออกไปนั้น แขนของเขาปิดโดนกระดาษของนั้นเข้าพอดี ชายขี้เมาจึงลุดสายตามองตาม

“Dear Benjamin.”

เสียงทุ้มต่ำดังจากริมฝีปากงดงาม

“ลายมือเรียบร้อยดีนี่”

ไอแซคที่กำลังตกตะลึงพลันได้สติ จึงรีบหยิบการ์ดใบนั้นขึ้น ชายขี้เอมองตามปลายนิ้วของเขาไม่วางตา จากนั้นก็จ้องการ์ดใบเล็กที่ดูไม่เข้ากับรสนิยมของไอแซคสักนิด ก่อนกลั้วหัวเราะเบาๆ

“แฟนเธอ ประโยคแรกหวานใช้ได้เลยนะ ไม่เข้ากับหน้าตาเลย”

“เรื่องส่วนตัวครับ”

น้ำเสียงราบเรียบเจือความหงุดหงิดเล็กน้อย

“นั่นสิ”

ชายขี้เมายักษ์โหล่ แต่ชายร่างใหญ่ด้านหลังกลับถลึงตามองเขาอย่างดูต้น เป็นการตักเตือน แถมยังยกมือขึ้นทำท่าปาตคอดด้วย ไอแซคทำเป็นไม่เห็น และรีบยึดการ์ดใบนั้นใส่ลิ้นชัก

“อยากรู้อะไรมาเลยแฮะ”

ชายขี้เมาถอยหลังไปหนึ่งก้าว แล้วเอียงคอกพลาถ่วงกระเป๋าทิ้งทั้งสองข้าง ก่อนที่ไอแซคจะทันได้ถามว่าสงสัยอะไร อีกฝ่ายก็ยิ้มมุมปากและถามด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำว่า

“เวลาคุณฟลอริสต์แสนพิเศษคนนี้มีเช็ทซ์ จะยังหน้าหนึ่งอยู่ได้ไหมนะ”

นี่เป็นคำถามที่ไม่คาดคิดอย่างมาก

“อยากรู้อะไรบ้างเวลาอยู่บนเตียงจะส่งเสียงยังไง แล้วทำสีหน้ายังไง”

ไอแซคที่เผชิญหน้ากับคำถามแบบนี้ยังคงนิ่งเฉย สีหน้าของเขาดูไร้ความรู้สึกจนทำให้กสสงสัยว่า ได้ยินคำถามที่เข้าข่ายคุกคามนี้หรือไม่

Dear Benjamin 1

ชายขี้เมามองใบหน้าเย็นชาของไอแซคอย่างไม่หลบเสียง ผ่านไปพักหนึ่งก็ไม่มีการโต้ตอบหรือแสดงปฏิกิริยาใดๆ เขาจึงยกไหล่พลางยัดตัวขึ้น จากนั้นก็หยิบนามบัตรที่อยู่บนเคาน์เตอร์ขึ้นมาอ่าน แล้วรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้า

“คุณฟลอริสต์ไอแซค ขอขอบคุณสำหรับการทำงานยามดึก”

นิ้วที่คิบนามบัตรโบกไปมาเบาๆ พร้อมกับเสียงกล่าวลาของชายขี้เมาที่หันหลังจากไป

กรี้ง กระดิ่งแขวนประตูดังขึ้นอีกครั้งเหมือนกับตอนที่อีกฝ่ายเปิดประตูเข้ามาครั้งแรก ดูเหมือนตอนนี้จะสร้างมาแล้วจึงเดินออกไปอย่างไม่ลังเล ไม่นานแผ่นหลังกว้างก็กลืนหายไปกับความมืด

ขณะที่ไอแซคมองคนที่เหมือนภาพลวงตาลับหายไปครู่หนึ่ง ธนบัตรหนึ่งร้อยดอลลาร์อีกใบก็ถูกยื่นมาบนเคาน์เตอร์เงิบๆ ไอแซคจึงได้สติ

ชายคนหนึ่งยื่นเงินมาให้ อีกฝ่ายดูอายุมากที่สุดในกลุ่ม หลังจากคนคนนี้หัวเสียเพราะแพัพนักเฝ้าแต่ยื่นเงียบมาโดยตลอด

“ทืปครึบ ขอขอบคุณสำหรับการทำงานยามดึก”

แม้อีกฝ่ายจะดูอันตราย แต่กลับบอกกล่าวอย่างสุภาพ ไอแซคได้แต่อึ้งจนพูดไม่ออก ขณะเดียวกัน ชายคนนั้นก็ออกจากร้านไปอย่างรวดเร็ว ร้านจึงว่างเปล่าทันที

ไอแซคก้มลงมองเงินในมือ กับดอกไม้ที่ถูกวิจารณ์ว่าห่อไม่ได้เรื่องและไม่สมราคาหนึ่งร้อยดอลลาร์ แต่กลับขายได้ถึงสามร้อยดอลลาร์ เขายกมือลูบหลังคอดด้วยความลังเลว่า แบบนี้ก็ได้หรือ จากนั้นก็ยกไหล่พลางคิดว่าเงินนี่เป็นค่าทำงานล่วงเวลาอย่างที่พวกเขาออกก็แล้วกัน

เมื่อเผชิญกับเรื่องไม่คาดคิด เขาจึงเหนื่อยล้ากว่าปกติ พอหันไปดูนาฬิกาอีกทีก็เป็นเวลาห้าทุ่มแล้ว กลับถึงบ้านวันนี้คงต้องเข้านอนทันที

